

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.V.21.393/2016/5.

A tanács tagjai: Dr. Molnár Ambrus a tanács elnöke, Dr. Madarász Anna előadó bíró, Dr. Magosi Szilvia bíró

A felperes: felperes neve

A felperes képviselője: Dr. Duda Attila Ügyvédi Iroda., ügyintéző: Dr. Duda Attila ügyvéd és Dr. Mihály Noémi Klára ügyvéd

Az alperes:

Az alperes képviselője: Berke & Molnár Ügyvédi Iroda., ügyintéző: Dr. Molnár István ügyvéd

A per tárgya: kártérítés

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes (46. sorszám)

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma: Fővárosi Ítéltábla
28.Pf.20.995/2015/11.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma: Fővárosi Törvényszék 10.P.24.286/2013/36.

Rendelkező rész

- A Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezi, az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét megváltoztatja, és a keresetet teljes egészében elutasítja.
- Az alperest mentesíti a felperesnek fizetendő első- és másodfokú perköltség, az államnak fizetendő kereseti illeték megtérítése alól.
- A le nem rótt kereseti illetéket a felperes költségmentessége folytán az állam viseli.
- Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 6.000.000 (hatmillió) forint fellebbezési és felülvizsgálati eljárási illetékből és 700.000 (hétszázezer) forint együttes első- és másodfokú, továbbá felülvizsgálati ügyvédi munkadíjból álló perköltséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [1] A felperes 2013. szeptember 6. napján előterjesztett, utóbb módosított keresetében 316.816 euró, ennek 2011. január 1. napjától számított a régi Ptk. 301. §-a szerinti késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy az alperes munkavállalója (a továbbiakban üzletkötő) ügynöki tevékenysége keretében átvett a felperestől több részletben 360.000 eurót módozatú

biztosításra. 2012-ben az alperestől tájékoztatást kért a befizetett összegekről, és ekkor szerzett tudomást arról, hogy az alperes feljelentést tett a munkavállalója tevékenysége kapcsán. Az alperessel folytatott egyeztetés során teljes körű tájékoztatást adott az általa ismert körülményekről, bemutatta az alperes nyugtáit, és kérte a kára megtérítését. Nyomozást megindító feljelentésből derült ki számára, hogy az üzletkötő több személytől vett át különböző összegeket, amelyekkel az alperes felé nem számolt el. Az üzletkötő - mint gyanúsított - elismerte a felperes által megjelölt pénzösszeg átvételét. A függő biztosítási ügynökként tevékenykedő személy által okozott kárt az alperes köteles megtéríteni. Keresete jogszabályi hivatkozása a régi Ptk. 339., 348. §-a és a biztosítókról és a biztosítási tevékenységről szóló 2003. évi LX. törvény (régi Bit.) 48. § (2) bekezdése volt. Az alperes ellenkérelme ismeretében akként nyilatkozott, hogy 2008-ban 3.000.000 forint, 2009-ben 6.000.000 forint, 2010. január-április hónapban összesen 2.000.000 forint, 2010. május-július hónapokban 2.340.000 forint, 2010. augusztus és november hónapokban 600.000-600.000 forint, 2010 decemberében 1.300.000 forint hozamot kapott. Ezen összegekkel euróban számolva és az Európai Központi Bank kamatát alapul véve 2010. december 31. napján a tőketartozás 316.816 euró. Állította: alaptalanul vitatja az alperes, hogy a munkavállalója munkaviszony keretében, ezen belül biztosításközvetítői minőségben járt el, a pénzt az alperes nevében vette át. Az üzletkötő az alperes jó hírvére alapozva bírta rá a felperest és más károsultakat a szolgáltatás megrendelésére. Ennél nagyobb körületekintés nem várható el egy átlagos fogyasztótól. Az alperes maga teremtette meg a lehetőséget a nagyfokú kár bekövetkezésére, mert nem követte nyomon az alkalmazottja ügyleteit, a szigorú számadású okiratainak sorsát, és hogy az azokkal igazolt pénzeszközök hozzá beérkeztek-e. A felperes biztonságérzetét és az ügylet iránti bizalmát erősítette, hogy az üzletkötő volt férje (a felperes testvére) és saját gyermeke is a vélt életbiztosításba fizette megtakarított pénzét.

- [2] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Tagadta, hogy egykori üzletkötője esetleges károkozó magatartásáért mögöttes kártérítési felelőssége fennállna. A felperes keresete az általa csatolt nyugták szerinti összegek megtérítésére irányult, és ebből azt a következtetést vonta le, miszerint a felperes maga is osztja azt az alperesi álláspontot, hogy a felek között biztosítási szerződés nem jött létre. Mivel érvényes és fennálló biztosítási szerződés a felek között nincs, a felperes maga is kártérítésre alapozott keresetet (és nem szerződés teljesítésére irányulót) terjesztett elő. Ezért a felperesnek kell bizonyítani, hogy a biztosításközvetítői minőségben eljáró üzletkötővel, életbiztosítási szerződést kívánt kötni, ennek érdekében ténylegesen átadott a részére 360.000 eurót, és ezt az üzletkötő sem részben, sem egészben nem fizette vissza, és ezzel okozati összefüggésben a felperest kár érte. A felperes ügyleti akarata biztosítási szerződés hiányában megtakarításainak kiemelkedően magas hozam melletti befektetésére irányult, ezért vitatta, hogy a keresetben állított pénz átvételekor az üzletkötő biztosításközvetítői minőségben járt volna el, ami megalapozná az alperes régi Bit. 48. § (2) bekezdése szerinti mögöttes felelősségét. A felperes ügyleti akarata nem irányult életbiztosítási szerződés megkötésére, ilyen tárgyú jognyilatkozatot nem is tett, a felek között nem jött létre biztosítási jogviszony, azaz az üzletkötő nem közvetített szerződéskötés céljából, így ha kárt okozott, ezt nem biztosításközvetítői minőségében ilyen jellegű tevékenység során tette. Mivel biztosítási szerződés a felek között nem jött létre, azt kell vizsgálni, mi a jogi minősítése annak az ügyletnek, amely befektetési célú pénzátadás révén a felperes és az üzletkötő között létrejött. Az üzletkötő nem biztosításközvetítői minőségben, nem munkaviszonyával, illetve megbízási jogviszonyával összefüggésben, hanem kizárólag a saját kockázatára kötött befektetési ügyletet, és a nem teljesítésért, az ezzel okozott kárért ő felel. A Legfelsőbb Bíróság ítélezési gyakorlata szerint nem állapítható meg a munkáltató kártérítési felelőssége az alkalmazottja által okozott kárért, ha a károkozó tevékenység az alkalmazott munkaviszonyával nincs összefüggésben. Hivatkozott arra, hogy a felperes által csatolt nyugták szerinti nyugtatömbök esetében nincs olyan nyilvántartási bejegyzés - ami egyébként kötelező lenne -, miszerint azt az üzletkötő részére kiadták

volna. Ebből következően csak szabálytalanul kerülhettek hozzá. Abban az esetben, ha a bíróság az alperes mögöttes felelősségét mégis megállapítaná, hivatkozott a felperes közrehatására (régi Ptk. 340. § (1) bekezdés, PK 36. állásfoglalás). A felperes maga okozta a kárát, mert a tőle elvárható gondosság, körültekintés elmulasztásával, az üzletkötő kiemelkedően magas hozamígéretében bízva anélkül adott át jelentős összeget, hogy nyomon követte volna annak a sorsát, így hogy a befizetései egyáltalán beérkeztek-e az alpereshez. A nyugtán hivatkozott életbiztosítási módozat nem rendszeres díjfizetésű, éves hozama 2007-2008-ban 7%, így az üzletkötő által ígért 10% életszerűtlen és a biztosítási tevékenység keretei között teljesíthetetlen. Az módozat ún. egyszeri díjas életbiztosítási termék, egyszeri biztosítási díjon felüli befizetésre nincs lehetőség, a felperes azonban keresete szerint rendszeres díjként fizetett be összegeket. Fel kellett volna tűnnie, hogy az alperes nem küldött neki sem biztosítási kötvényt, sem egyetlen iratot az évek során, hiányzott tehát mindaz a dokumentáció, ami az életbiztosítási szerződések létrejöttét, hatályban tartását igazolják (régi Bit. 166. § (9) bekezdés). A felperes semmilyen intézkedést nem tett azért, hogy a befizetései beérkezéséről meggyőződjön. Az alperes a kifizetéseket nem üzletkötőn keresztül készpénzben, hanem átutalással, vagy postai úton teljesíti, a felperes előadása szerint az üzletkötő a hozamot készpénzben adta át. Állította, hogy a felperes kárelhárítási kötelezettség körében tanúsított mulasztása olyan súlyú, hogy arra a megállapításra enged, a felperes maga okozta a kárát. Vitatta a 360.000 euró tényleges átadását, ennek igazolására a nyugták alkalmatlanok (Pp. 196. § (1) bekezdés). A nyugták tartalma fiktív, nem létező biztosítás kötvényszámára utalnak, így az azokon feltüntetett összegeket sem lehet a pénzátadás tényének igazolására elfogadni. A kereset alapjául a felperes állítása szerint négy részletben átadott összeg szolgál, de nem tartalmazza azt az összeget, amit a felperes - a büntetőeljárás során tett tanúvallomása szerint - az üzletkötőtől megkapott (15.840.000 forint). Utalt viszont arra, hogy az üzletkötő gyanúsítottai vallomása szerint ez az összeg 22.910.000 forint volt. Az elszámolásra a régi Ptk. 293. §-a irányadó.

Az első- és másodfokú ítélet

- [3] A Fővárosi Törvényszék 2015. május 11. napján meghozott 10.P.24.286/2013/36. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 221.771 eurót, ennek 2011. január 1. napjától a kifizetés napjáig az Európai Központi Bank referencia kamatának megfelelő mértékű kamatát, valamint 400.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 1.500.000 forint kereseti illetékből az alperest az állam felhívására 1.050.000 forint megfizetésére kötelezte, míg a fennmaradó 450.000 forint kereseti illetéket rendelkezése szerint az állam viseli.
- [4] Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a munkáltató felelőssége a munkaviszonnyal összefüggésben okozott károkért áll fenn, és ez vonatkozik arra az esetre is, ha a károkozás a munkáltató által kifejezetten tiltott tevékenységgel vagy bűncselekmény elkövetésével valósul meg. Nincs annak jelentősége, hogy a biztosításközvetítő a megbízott jogkörét túllépve okozta a kárt, mert maga a megbízás volt az, amely a károkozást lehetővé tette. A megbízott által okozott kárért a megbízó alperes sem csak akkor felel, ha azt a megbízott a megbízásból eredő feladatai ellátása során okozta, hanem abban az esetben is, ha a megbízás kereteit túllépi ugyan, de a megbízás ad lehetőséget a károkozásra. A megbízott nem a saját nevében kötött megállapodást, nem a saját nevében vállalta az összegek magas hozammal történő befektetését. A felperes az üzletkötőt mindvégig az alperes megbízottjának tekintette, olyan üzletkötőnek, akinek jó híre volt, és megbízhatóságához kétség nem fért. Az üzletkötő az alperes szigorú számadású nyugtáit használta fel akként, hogy azon az alperes egy valóban létező termékét tüntette fel kötvényszámmal együtt. Bár a szigorú számadású nyugtanyomtatvány tekintetében zárt és nyomon követhető rendszer működött, utólag nem lehetett megállapítani, hogy a felhasznált nyugtatömbök miként kerültek az üzletkötő birtokába, mivel a belső nyilvántartás szerint nem lettek kiadmányozva, és nem is vesztek el. Mindezek lerontására

önmagában nem alkalmas az üzletkötő büntetőeljárás során tett azon vallomása, mely szerint minden esetben hangsúlyozta, hogy ez nem a biztosítóhoz kapcsolódó befektetés, a perben tett tanúvallomásában ugyanis arra hivatkozott, hogy a pénzüsszegeket a biztosítótársaságon belül adta tovább, bár ezt semmivel nem tudta igazolni, és felhívás ellenére konkrétan olyan személyt sem nevezett meg, akinek az átadás megtörtént. Az elsőfokú bíróság szerint az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az üzletkötő nem biztosításközvetítői minőségében, nem a munka- illetve megbízási jogviszonyával összefüggésben, hanem kizárólag a saját kockázatára kötött befektetési ügyletet.

- [5] Az üzletkötő 1997. szeptember 1. és 2010. március 31. napja között munkaviszonyban állt az alperesnél, mint függő biztosításközvetítő. Erre az időszakra az alperes helytállási kötelezettsége a régi Bit. 48. § (2) bekezdése és a régi Ptk. 348. § (1) bekezdése alapján állapítható meg, míg a 2010. április 1. és 2011. május 20. napja közötti időszakban az Bt.-vel mint függő biztosításközvetítővel fennálló megbízási szerződésére tekintettel a régi Ptk. 350. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó 348. § (1) bekezdése, valamint a régi Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján.
- [6] Az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy a felperes eleget tett-e a régi Ptk. 340. § (1) bekezdésében szabályozott kárelhárítási, kárenyhítési kötelezettségének. Az alperes biztosítási kötvényt nem állított ki. Ennek hiányában a felperes nem lehetett biztos abban, hogy a szerződés valóban létrejött, és az üzletkötőnek átadott pénzüsszegek felhasználása rendeltetésszerűen történik. Ha utána jár annak, hogy a nyugtákon megjelölt biztosítási módozat valójában milyen termék, észlelhette volna, hogy a jelzett életbiztosítási módozat nem rendszeres díjfizetésű, az egyszeri biztosítási díj megfizetésén túl további díjak befizetésére nincs lehetőség, annak garantált évesített és forintra megállapított hozama 2007-2008-ban 7% körül mozgott. A felperes a nyugtákon kívül semmilyen egyéb dokumentációval nem rendelkezik. Hosszabb ideig nem tett lépést arra, hogy a befektetés biztosító általi nyilvántartásáról meggyőződjön. A hozamokat elismervény, elszámolás nélkül vette át közvetlenül az üzletkötőtől készpénzben. De az elsőfokú bíróság szerint nem lehet figyelmen kívül hagyni az üzletkötő megtévesztő magatartását, így azt a tájékoztatást, hogy a kapcsolattartás csak rajta keresztül lehetséges. A hozamhoz is rajta keresztül lehet hozzájutni, emiatt nem kell a biztosítóhoz bemenni. Emellett a felperes bizalma feltétlen volt az üzletkötő iránt, aki hosszú éveken át állt alkalmazásban az alperesnél, őt a családja is úgy ismerte, mint egy megbecsült, jól működő üzletkötőt. Bizonylatként az alperes szigorú számadású nyugtáit használták fel, és a felperesen kívül közeli családtagok (az üzletkötő korábbi férje, saját gyermeke) is a vélt életbiztosításba fizették megtakarított pénzüket. A felperes a hozamokat is hosszabb időn keresztül megkapta, ami tovább növelte a bizalmát. Az elsőfokú bíróság e körülményeket mérlegelve az alperesre terhesebben 70-30%-os kármegosztást tartott indokoltnak.
- [7] A régi Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdése szerinti kártérítés meghatározásakor abból indult ki, hogy a felperes által csatolt 4 db nyugta a Pp. 197. § (1) és (2) bekezdése értelmében mint egyszerű okirat a feltüntetett pénzüsszegek átvételét - a 10.000 euró kivételével - alátámasztotta, amit nem rontott le, hogy a nyugtákon szereplő kötvényszám nem volt valós. A felperes tulajdoni lapmásolattal, adásvételi előszerződéssel és szerződéssel igazolta ingatlana meglétét és eladását, a vételár átutalását. Banki pénztárbizonylatok, bankszámlakivonatok, az Zrt. adatszolgáltatása a felperes bankszámlájának 2007. november 29. és 2010. április 21. napja között történt forgalmáról a vételár átutalását, majd a nyugtákon szereplő időpontokhoz kapcsolódó pénzfelvételeket igazolták. Az a körülmény, hogy az egyik esetben a felvevő nem a felperes, hanem meghatalmazással a testvére volt, nem jelenti, hogy a felvett 100.000 euró átadása nem történt meg. A felperes tehát megfelelő fedezettel rendelkezett a nyugtákon megjelölt összegekre. A felperes hozamként 15.840.000 forint átvételét ismerte el, az üzletkötő 22.910.000 forintot állított. A hozamok átadásáról átvételi elismervény nem készült. A hozamokat a felperes a régi Ptk. 293. §-a szerint elszámolta, ennek módját, az alkalmazott kamatlábat, árfolyamot az alperes sem kifogásolta. A felperes módosított keresetét a csatolt részletes elszámolás alapján terjesztette elő, és azt az elsőfokú bíróság elfogadta.

A kármegosztás alapján az alperest 316.816 euró 70%-ának, azaz 221.771 eurónak a megfizetésére kötelezte.

- [8] Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. § (3) bekezdése, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1), (2) bekezdése és 14. §-a, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése és (2) bekezdés a) és b) pontja, valamint (6) bekezdése alapján határozott.
- [9] A felperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását és a keresete teljes körű teljesítését, az alperes az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.
- [10] A Fővárosi Ítéltábla 2016. április 7. napján meghozott 28.Pf.20.995/2015/11. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta akként, hogy az alperest a felperes javára terhelő tőkemarasztalás összegét - a kamatok változatlanul hagyása mellett - 212.258 euróra leszállította. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek tizenöt napon belül 249.400 forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget. A felperes fellebbezésére feljegyzett illetéket rendelkezése szerint az állam viseli.
- [11] A másodfokú bíróság szerint az nem volt vitás, hogy az alperes köteles helytállni az üzletkötő biztosításközvetítési tevékenysége során harmadik félnek, így esetleg a felperesnek okozott kárért (rég. Bit 33. § (1), 48. § (2) bekezdés). Az alperes azt vitatta, hogy az üzletkötő biztosításközvetítő tevékenységet végzett volna, amikor a felperessel szerződést kötött. A felperes célja nem kifejezetten az életbiztosítási szerződés megkötése volt, a felperes a befektetést életbiztosítási szerződéshez kapcsolódóan kívánta eszközölni az alperes biztosításközvetítő ügynöke javaslata és tájékoztatása alapján. A felperes tényelőadása és az üzletkötő tanúvallomása tehát lényegileg egybevágott. A felperesben alappal alakult ki az a téves feltevés, hogy egy életbiztosítási szerződéshez kapcsolódó befektetésre vonatkozó szerződést kötött az alperessel. Az üzletkötő gyanúsítottai vallomása nem bizonyítja, hogy a felperessel is közölte: az alperesnek nincs is olyan terméke, amelyet neki ajánlott, annak valójában semmi kapcsolata nincs az alperesi biztosítóval. Nem állapítható meg, hogy a felperes figyelmét is felhívta arra, nem az alperes termékét értékesíti a befektetéssel. A felperes alappal hihette, hogy a nagy összegű befizetése miatt részesül különleges, a VIP ügyfeleknek járó elbánásban, amit egy átlagos ügyfél számára a biztosító nem kínál, azt a biztosítónál nem is találhatja meg, csak az ügynök közvetítésével. Súlyozottan értékelte a másodfokú bíróság az alperes terhére, hogy az üzletkötő szigorú számadású, eredeti nyugtákat használt fel a felperes által átadott pénzösszegek átvételének elismerésére. Az alperes működési körében merült fel az az ok, amelynek folytán ilyen nyugtatömbökhöz az üzletkötő hozzájutott. Az állandó bírói gyakorlat szerint a biztosító felelőssége fennáll a biztosítás létrejöttének elmaradásából eredő károkért, amennyiben az ügynökének eljárása folytán a felperes alappal feltételezhette, hogy a biztosítási szerződés létrejött, és hatályba is lépett. A biztosító felelőssége kiterjed az ügynöki tevékenység során okozott mindazon kárra, amely a megbízás kereteinek túllépésével, a megbízó által kifejezetten tiltott tevékenységgel, esetleg bűncselekménnyel valósul meg, amennyiben arra a megbízási jogviszony teremtett lehetőséget. Az alperes régi Ptk. 348. § (1) bekezdésén alapuló felelőssége független attól is, hogy az ügynöke eljárásának eredményeként a felek között létrejött-e szerződés, azaz a biztosító ügynökének tevékenységéért szerződésen kívüli károkozás szabályai alapján is felel. A munkáltató felelőssége nem a munkaköri kötelezettség teljesítése során, hanem a munkaviszonnyal összefüggésben okozott károkért áll fenn. A megbízó felelőssége nem kizárólag a károkozás azon eseteiben áll fenn, amikor a megbízott az érdekeinek megfelelően és utasításait betartva jár el, hanem azokban is, amikor jogkörét túllépi. A felelősség szempontjából annak a ténynek van jelentősége, hogy ténylegesen a megbízási jogviszony teremtette meg a károkozás lehetőségét a megbízott számára. A felperes a vagyonában az üzletkötőnek átadott díjakkal bekövetkezett értékcsökkenésre tartott igényt, és ebből a szempontból nem volt jelentősége annak,

hogyan a felek között létrejött-e a biztosítási szerződés vagy sem. Biztosítási szerződés nem kizárólag a kötvény kiállítása esetén, hanem a régi Ptk. 537. § (2) bekezdése szerint abban az esetben is létrejön, ha a biztosító az ajánlatra határidőn belül nem nyilatkozik. A felperes egyedi szerződést kívánt kötni, ezt az üzletkötő is kifejezetten hangsúlyozta, és ez együtt járt az adott termékre egyébként nem jellemző speciális körülményekkel. A másodfokú bíróság lényeges eltérésnek minősítette az üzletkötő tevékenységével összefüggésben indult egyéb polgári perekben hozott határozatok és a jelen ügy tényállása között, hogy a felperes gondolhatta, hogy az üzletkötő ajánlásával az alperes egy termékét veszi igénybe, amely az általa célul kitűzött magas hozamot is biztosítja egyúttal. Nem lehetett megállapítani, hogy az üzletkötő kifejezetten felhívta volna a felperes figyelmét arra, hogy a befektetési lehetőség nem az alperes terméke. Éppen ellenkezőleg, az volt megállapítható, hogy szabályszerű szerződéskötést színlelt egy létező biztosítási termék neve alatt. E körülményeket és bizonyítékokat egybevetve a másodfokú bíróság is arra a következtetésre jutott, hogy az alperes felelősséggel tartozik az üzletkötő által a felperesnek okozott kárért.

- [12] A kár összegét a 350.000 euró tőkeösszegre a kifizetett „hozamok” beszámításával állapította meg (rég Ptk. 293. §). Az elszámolás alkalmazható volt, hiszen a felperes nem a „befektetési szerződés” szerinti kamatra, hanem az Európai Központi Bank referencia kamatának megfelelő mértékű kamatra számolta el az üzletkötő által visszafizetett pénzösszegeket. A 2009. január 1-i befizetés a felperes részéről nem tőke, hanem „hozam” volt a második 100.000 eurós befizetés után. Ennek tőkeösszegben való figyelembevétele a létre nem jött biztosítási szerződés állított hozamának elismerését és alkalmazását jelentené, amire szerződéses kötelelem hiányában nincs lehetőség.
- [13] A másodfokú bíróság részletes számszaki levezetés után megállapította, hogy a felperesnek 2010. december 31-én 303.225 euró tőkekövetelése maradt. Az alperes hiába vitatta, hogy rendelkezhetett-e ekkora nagyságú pénzösszeggel a befektetéshez, a felperes okirati bizonyítékokkal támasztotta alá, hogy a házának eladásából származó összeget adta át az alperes biztosításközvetítőjének. Az alperes által felhozott egyéb érveket - így azt, hogy a felperest nagyfokú önhiba terheli a kár bekövetkezésében - az elsőfokú bíróság okszerűen mérlegelte, amikor a régi Ptk. 340. §-a szerinti kármegosztást alkalmazott. A felperes valóban nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, amikor a biztosításközvetítő ügynöknek olyképpen adott át négy részletben nagy összeget, hogy ajánlatot nem írt alá, kötvényt nem kapott, emellett éves tájékoztatást és elszámolást írásban az alperes nem küldött, illetőleg „a hozamokat” is írásbeli elszámolás nélkül fogadta el. Nem hasonlította össze az üzletkötő által ígért hozamot az alperes módozatú biztosítási termékére nyújtott hozam mértékével. Ugyanakkor helyesen vette figyelembe az elsőfokú bíróság, hogy az üzletkötő megtévesztő magatartást tanúsított, amikor a biztosításközvetítő ügynöki minőségét használta fel, és a családban kialakult jóhírnevére alapozott. A felperes megtévesztését segítette elő az a tény is, hogy az alperes a szigorú számadású nyugtáinak sorsát nem megfelelően kezelte és ellenőrizte. Ekként helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az alperesre terhesebb 70-30%-os kármegosztást alkalmazott.
- [14] Az alperes fellebbezését annyiban találta alaposnak, hogy az elsőfokú bíróság tévesen számolta el a felperes javára a „hozamként” elméletben kifizetett, majd visszaforgatott 10.000 eurót. Ezért a másodfokú bíróság a teljes tőkebefektetést újraszámolta az irányadó referenciakamatokkal, és levonta az ügynök által visszafizetett összegeket, először a kamatokra elszámolva azokat. A kármegosztás szerinti 70% 212.258 eurónak felel meg, és a másodfokú bíróság erre az összegre szállította le az alperes marasztalását.
- [15] A perköltség tárgyában a Pp. 78. § (1), 81. § (1) bekezdése, az Itv. 74. § (3) bekezdése, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja, és (5) bekezdése alapján határozott.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[16] Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan a jogszabályoknak megfelelő új másodfokú határozat meghozatalát, a kereset elutasítását, harmadlagosan a jogszabályoknak megfelelő új határozat meghozatalát, és ennek keretében a károsulti közrehatás mértékének a felperesre terheesebben történő megállapítását kérte. A perbeli tényállás és az alperes mint megbízó marasztalására irányuló kereseti kérelem mellett, az üzletkötő és az alperes a Pp. 51. § a) pontja szerinti kényszerű egységes pertársak, így az üzletkötő perben állása nélkül az ügyben nem lehetett volna ítéletet hozni. Az alperes kárfelelőssége annak az előkérdésnek a vizsgálata után állapítható meg, hogy az üzletkötőnek áll-e fenn felelőssége a felperessel szemben. Az elsőfokú bíróság akkor járt volna el jogszerűen, ha felhívja a felperest az üzletkötő perbevonására, és ennek elmaradása esetén a keresetlevelet a Pp. 130. § (1) bekezdés g) pontja alapján idézés kibocsátása nélkül elutasítja, vagy a pert a Pp. 157. § a) pontja alapján megszünteti. A másodlagos kérelmével összefüggésben arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet iratellenes megállapításokat tartalmaz az üzletkötő tevékenységét az általa tett nyilatkozatokat illetően. Az üzletkötő tevékenységével összefüggésben indult többi polgári perhez hasonlóan a másodfokú bíróság is azt tartotta a perbeli ügy érdemi kérdésének, hogy az üzletkötő megbízotti minőségben járt-e el, illetve biztosításközvetítői tevékenysége során okozott-e kárt, avagy az átadott pénzüsszegek befektetésére irányuló jogviszony az üzletkötő és a felperes között jött létre. Az üzletkötő tevékenységével összefüggésben indult összes többi polgári perben ugyanazon bizonyítékok alapján a bíróságok azt a megállapítást tették, hogy az üzletkötő nem az alperes megbízottjaként eljárva kötött befektetési szerződést, ezért az általa okozott károkért az alperes nem felel. Ez a megállapítás azon alapult, hogy a károsultak nem az alperes biztosítási termékeit kívánták igénybe venni, a megállapodások célja az átadott összegek kedvező hozamú befektetése és nem a régi Ptk. 536. §-a szerinti biztosítási szerződés megkötése volt. Az alperes nyomtatványainak átvételi elismervényként való felhasználásához biztosítási szerződés létrejöttét eredményező joghatás önmagában nem fűződik. A károsultaknak nem lehetett kétsége afelől, hogy az üzletkötő eljárásával nem az alperes biztosítási termékeit veszik igénybe, hanem magas hozam reményében csupán a pénzüket fektetik be, vagyis az üzletkötő nem az alperes biztosításközvetítőjeként eljárva tárgyalt a károsultakkal. Az üzletkötő gyanúsítottai vallomásának teljes egésze egyértelműen minden egyes érintett ügyfélre vonatkozik, akiről abban említést tett. Ezért megalapozatlan az a következtetés, miszerint nem lehetett megállapítani, hogy az üzletkötő felhívta volna a felperes figyelmét arra, nem az alperes termékét értékesíti a befektetéssel. Egyértelműen megállapíthatók azok a többlétezési elemek, amelyek a jelen ügyben kizárják az alperes kárfelelősségét. A perbeli befektetési lehetőség ajánlása, a pénzek átvétele, állítólagos befektetése során az üzletkötő nem az alperes megbízottjaként járt el, ilyen biztosítási elemeket egyáltalán nem tartalmazó, évi 60%-os hozamot kínáló „befektetési termékkel” az alperes nem rendelkezett. Nem létező (tilos) befektetési terméknek a közvetítésére, melyre a szerződés szóban is megköthető, és a hozamok kifizetése kézen-közön történik, az üzletkötő nem rendelkezett megbízással. Az üzletkötő kifejezetten tájékoztatta az ügyfeleket, így a felperest is arról, hogy a konkrét esetben nem biztosítási terméket ajánl, és az ajánlott befektetés nem az alpereshez kapcsolódik, ezért ne is érdeklődjenek az alperesnél a befektetés sorsáról, azt csak az üzletkötő tudja kezelni. A felperes maga sem életbiztosítási szerződést kívánt kötni, hanem a banki kamatoknál magasabb hozam elérése volt a célja. Az üzletkötő nem biztosítási terméket ajánlott, hanem helyette egy nem létező „befektetési terméket” kínált, mellyel az alperes jogszerű keretek között nem is rendelkezhetett, lévén kizárólag biztosítási tevékenység folytatására volt/van tevékenységi engedélye. A felperes által állított összegek átvételére nem az üzletkötő „biztosításközvetítése” során került sor, és az üzletkötő nem is megbízotti minőségben tranzaktált a felperessel, ebből következően a perbeli befektetési ügylet kizárólag a felperes és az üzletkötő között jött/jöhetett létre. Ha a felperest kár érte, úgy azért az alperes felelőssége nem állapítható meg, mert a nem biztosításközvetítői

(megbízotti) minőségében, biztosításközvetítés során, hanem a saját kockázatára kötött (tilos) befektetési ügylet nem teljesítésével okozott károkért kizárólag az üzletkötő felel. A felperest a magas hozam ígérete óvatlanná tette, kritika és kétkedés nélkül elfogadta ezt a számára adódó kivételes lehetőséget, és meg sem kísérelte az alperes ügyfélszolgálatán a tudakozódást. A bizonyítási eljárás adatai alapján megállapítható, hogy az üzletkötő nem megbízotti minőségében járt el, és emiatt az alperes kárfelelőssége sem a régi Bit. 48. § (2) bekezdése, sem a régi Ptk. 350. § (1) bekezdése alapján nem áll fenn a felperesnek okozott károkért, mert 1.) az üzletkötő a felperestől átvett összegek és a kifizetések teljesítése során nem biztosításközvetítői minőségben járt el, nem a munkaviszonyával, illetve megbízási jogviszonyával összefüggésben tevékenykedett, hanem önálló jogalanyként, melynek keretében saját nevében vállalta az átvett összegek magas hozammal történő befektetését; 2.) a felperes akarata nem irányult biztosítási szerződés megkötésére; 3.) a nyugták sem bizonyítják, hogy az üzletkötő a felperes felé az alperes biztosítási termékét közvetítette, mert a nyugták tartalmilag ugyan biztosítási díj felperestől való átvételéről szóltak, de azok valótlan, fiktív kötvényszámot tartalmaznak; 4.) az üzletkötő nem biztosítási ügynöki tevékenységet folytatott, és nem annak kereteit lépte túl, hanem az alperestől és annak elérhető termékeitől függetlenül, saját kockázatára ajánlott egy nem létező befektetést. A felperes maga okozta a kárát azzal, hogy a tőle elvárható gondosság és körültekintetés elmulasztásával, a kiemelkedően magas hozam ígéretében bízva, ingatlan eladásból származó jelentős megtakarítását írásbeli szerződéskötés nélkül az üzletkötőre bízta anélkül, hogy nyomon követte volna a befektetései sorsát. Ha a felperes szándéka életbiztosítás megkötésére irányult volna, úgy fel kellett volna tűnnie, hogy a biztosítótársaság nem küldött neki sem kötvényt, sem egyetlen levelet, értesítőt, igazolást az évek során. A jogügylet nélkülözte mindazt a dokumentációt, mely az életbiztosítási szerződések létrejöttét (ajánlat), létrejöttének igazolását (kötvény), hatályban tartását (díjbekérő levél), illetve a régi Bit 166. § (9) bekezdése szerinti kötelező ügyfél-tájékoztatást szolgálják. A felperes egyetlen olyan intézkedést sem tett, amellyel állítólagos befektetése biztosítótársaság általi nyilvántartásáról, valamint jelentős összegű készpénzes befizetéseinek beérkezéséről meggyőződött volna. Azzal is tisztában kellett lennie, hogy a biztosítók egyáltalán nem teljesítenek kifizetést ügyfelek részére az üzletkötőn keresztül készpénzben. A felperest olyan fokú önhiba, a kármegelőzés körében elvárható óvintézkedések olyan súlyú elmulasztása terheli, mely a (rég) Ptk. 340. § (1) bekezdésének helyes alkalmazásával mindenképpen a felperesre terhesebb kármegosztást tett volna indokolttá.

- [17] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Az alperest mint munkáltatót és megbízót önállóan terheli a kártérítési felelősség a munkaviszonnyal összefüggésben okozott kárért, és az üzletkötő perben állása nélkül a per eldönthető. A bíróságok helyesen állapították meg, hogy az üzletkötő a munkaviszonnyal, majd később a megbízási jogviszonnyal összefüggésben okozta a felperes kárát. A munkavállaló üzletkötői minősége, az alperessel fennálló jogviszonya tette egyedül lehetővé a károkozást, és ez alapozza meg az alperes felelősségét. Az üzletkötő kifejezetten azt a látszatot keltette, hogy szabályos szerződést köt a felperessel. Egy létező alperesi terméket ajánlott a felperesnek, ezt megnevezte az átadott bizonylatokon, és a felperes által kifizetett díjak átvételét szigorú számadású alperesi bizonylatokkal igazolta. A bizonylatokon feltüntette a szerződési feltételeket. Az átvett díjakról állította, hogy azokat az alpereshez befizette, és hosszú időn keresztül hozamokat fizetett az alperes nevében. Az üzletkötő életbiztosításhoz kapcsolódó befektetési terméket ajánlott alperesi terméként, és a hozamok kifizetését alperesi kifizetésként tüntette fel. Amikor alperesi üzletkötő a termékről úgy nyilatkozott, hogy ez nem egy normál menetű biztosítási ügyintézés, és ezt a terméket a hozzá közel álló személyeknek ajánlotta, éppen a felperes bizalmát erősítette. A felperest az üzletkötő a vallomásaiban nem nevesítette, tehát maga sem állította, hogy a felperest tájékoztatta arról, miszerint a szerződés nem kapcsolódik az alpereshez, éppen ellenkezőleg, minden cselekménye és nyilatkozata azt a látszatot keltette, hogy az ügylet az alpereshez kapcsolódik. De ha még név szerint

utalt is volna a felperesre, a súlyos bűncselekményekkel vádolt gyanúsított vallomása elegendő bizonyíték-e az egyéb bizonyítékokkal szemben. A felülvizsgálati eljárásnak nem lehet célja a bírói mérlegelési jogkör elvonása, a bizonyítékok újbóli mérlegelése, annál is inkább, mert megállapítható, hogy a mérlegelés körébe vont adatok, tények értékelésénél helyes következtetésre jutott mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság. A felperes befektetését életbiztosítási szerződéshez kapcsolódóan kívánta eszközölni, az alperes biztosításközvetítő ügynöke javaslata és tájékoztatása alapján, és alappal alakult ki benne az a (téves) feltevés, hogy ez a szerződés létrejött. A díjak megfizetésének fedezetével a felperes rendelkezett, ennek pontos származását, útját okiratokkal bizonyította. Szerződéskötési szándékát a kifizetéssel megerősítette, az ügylet biztosítóhoz kapcsolódó jellegét pedig az üzletkötő a nyugtán szereplő alperesi névvel, szerződés típussal, valamint saját közvetítői számának feltüntetésével elismerte. Mindezek alapján az alperes felelőssége a régi Ptk. 348. § (1) bekezdése, a régi Bit. 48. § (2) bekezdése szerint fennáll. Téves az az alperesi hivatkozás, hogy az üzletkötő saját kockázatára kötött befektetési ügylete miatt bekövetkezett kárért kizárólag az üzletkötő felelne. A másodfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a munkaviszonnyal összefüggésben okozott kár tényállási eleme akkor is megvalósul, amikor a megbízott nem a megbízó érdekeinek megfelelően és utasításait betartva jár el, hanem amikor jogkörét túllépi. A döntő tényező, hogy maga a munkaviszony, megbízási jogviszony teremtette meg a károkozás lehetőségét. Az üzletkötő az alperes szigorú számadású bizonylatain a felperes nevét jelölte meg szerződő félként, feltüntette a kötvényszámot. A felperes bizonyította a biztosítóhoz kapcsolódó szerződéskötésre irányuló szándékát, akaratát. Célja az volt, hogy a vagyona és élete biztonságban legyenek. Ez készítette, hogy az alperessel szerződést kössön, illetve ezen szerződés érvényes létrejöttében bízott. Annak a tudatában volt, hogy a biztosítási jogviszony létrejött, hiszen a hozamokat az üzletkötő fizette állítása szerint az alperes nevében és képviselőjében. Az alperes felelőssége fennáll az ügynöki tevékenység során okozott kárért, és kiterjedt arra a kárra is, ami a megbízás kereteinek túllépésével, a megbízó által kifejezetten tiltott tevékenységgel, esetleg bűncselekménnyel, valósul meg. Nem történt jogszabálysértés a károsulti közrehatás értékelésénél sem. Az alperes terhére írandó minden mulasztás és hiányosság, ami az üzletkötő tájékoztatási kötelezettségéhez kapcsolódik. Az a tény, hogy az üzletkötő téves tájékoztatást adott az elérhető hozamokról, hogy elmulasztott szerződési ajánlatot kitölteni, kizárólag az alperes felelősségi körébe tartozó, az alperes terhére írható mulasztás. Amikor a felperesnek gyanús lett az ügylet, azonnal az alpereshez fordult, aki csak többszöri megkeresésre válaszolt, de ekkor a kár csökkentése érdekében a felperes már nem tehetett semmit, hiszen a kifizetések megtörténtek.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [18] A felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélet jogszabálysértését abban határozta meg, hogy az üzletkötő perben állása nélkül bírálta el a keresetet, hogy a kötelező perben állás elmaradásának jogkövetkezményét nem vonta le, hogy a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy az alperest az üzletkötő magatartása miatt kártérítési felelősség terheli. A Kúria a jogerős ítéletet ebben a keretben vizsgálta felül. A jogerős ítélet felülvizsgálatára a Pp. 270. § (2) bekezdése értelmében csak jogszabálysértés miatt van mód. A felülvizsgálati kérelem a következők szerint alapos.
- [19] Nem történt jogszabálysértés amiatt, hogy az üzletkötő nem állt perben. Az alperessel szemben meghatározott követelés elbíráható volt az üzletkötő perben állása nélkül, az alperes és az üzletkötő között nem állt fenn a Pp. 51. §-a szerinti pertársaság.
- [20] És mert az üzletkötő perben állása nem volt kötelező, a felperes keresetét érdemben kellett elbírálni, sem a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítására (Pp. 130. § (1) bekezdés g) pont), sem ennek hiányában a per megszüntetésére (Pp. 157. § a) pont) nem volt mód.

- [21] A Pp. 206. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el. E törvényi rendelkezés megsértése csak abban az esetben állapítható meg, és akkor szolgálhat kellő alapul a felülvizsgálathoz, ha a bíróság iratellenes, ellentmondó, a per adataiból okszerűen nem következő megállapítást tett, vagy a bizonyítási eljárás lefolytatására vonatkozó előírások megsértésével helytelen ténybeli következtetésre jutott.
- [22] A Kúria előjáróban rögzíti, hogy az adott esetben a tényállás megállapításához rendkívül kevés tényleges bizonyíték állt rendelkezésre. A felperes előadása - amin alapvetően a jogerős ítélet szerinti tényállás alapul -, nem volt az alperessel egyező előadás (leszámítva az üzletkötő munkaviszonya és áttételesen megbízási jogviszonya tényét), így a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján pusztán a felperesi előadásra tényállást alapozni nem lehetett. Okirati bizonyítékként kizárólag a 4 db nyugta szolgált, ezek egyszerű okiratok, és nem vitásan az azokon szereplő adatok a felperes nevén és címén, az üzletkötő aláírásán kívül vagy eleve valótlanok (biztosítási módzat, kötvényszám, díjfizetési esedékesség, felperes VIP ügyfél jellege), vagy egyébként ellenőrizhetetlenek voltak. Emellett - ahogy ezt végül a jogerős ítélet így értékelte - az egyik nyugta (ami a maga valójában 10.000 forintról szólt), ténylegesen nem felperesi „pénzáradást” kívánt dokumentálni, hanem ki nem fizetett „hozamot”.
- [23] A felperes bár a büntetőeljárásban és jelen perben is azt adta elő, hogy életbiztosítást kívánt kötni, az általa megkötni kívánt, megkötni vélt biztosítás semmilyen jellemzőjére nem tudott előadást tenni, így, hogy milyen kockázat(ok)ra, milyen időszakra, milyen díjfizetési kötelezettségre vonatkozott, lejáratkor milyen alperesi szolgáltatási kötelezettség mellett (rég Ptk. 536. § (1), (2) bekezdés). Az egyetlen adat, amit az „életbiztosítással” összefüggésben meg tudott jelölni, hogy annak évi 10% a hozama. Mind az első-, mind a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a szerződés létrejöttének és tartalmának bizonyítása a felperest terhelte (Pp. 164. § (1) bekezdés), és ennek semmilyen szinten nem tudott eleget tenni.
- [24] Az üzletkötő a büntetőeljárásban és jelen perben is lényegében azt adta elő, hogy bár az ügylet az alpereshez kapcsolódott (aminek amúgy semmilyen egyéb részletét nem kívánta feltárni), az egy tőzsdei befektetés volt, nem egy normál ügylet, hanem kiemelt hozammal kapcsolatos befektetési lehetőség, nem biztosítási termék. Jelen perben tanúként a büntetőeljárás során tett nyilatkozatát fenntartotta (11. sorszámú jegyzőkönyv), konzekvensen befektetési lehetőségről szólt, mégpedig „kivételes lehetőségről”, „különleges befektetési lehetőségről”, „teljesen más jellegű és típusú befektetésről”, nem normál menetű biztosítási ügyintézésről, olyannyira, hogy az alperes normál kezelésében a befektetés nem található meg.
- [25] A rendelkezésre álló adatok szerint tehát nem lehet olyan megállapításra jutni, hogy a felperes biztosítási szerződést kívánt kötni, mert erre nézve nem tett ajánlatot. Nem lévén ajánlat, azt az alperes el sem fogadhatta, így biztosítási szerződés nem jöhetett létre. A perbeli esetre értelmezhetetlen a jogerős ítélet azon okfejtése, miszerint biztosítási szerződés nem kizárólag a kötvény kiállítása esetén, hanem a régi Ptk. 537. § (2) bekezdése szerint abban az esetben is létrejön, ha a biztosító az ajánlatra határidőn belül nem nyilatkozik. Ajánlat hiányában ugyanis nem volt mire nyilatkoznia az alperesnek. A csatolt 4 db nyugta nem igazolja a biztosítási szerződés megkötését.
- [26] Az üzletkötő akár munkaviszonya, akár a megbízási jogviszony keretében biztosításközvetítésre rendelkezett felhatalmazással, csak biztosításközvetítői tevékenységi körben járt(járhatott) el az alperes nevében, képviselőként, megbízottjaként. Befektetés közvetítésére, általa jogszerűen nem végezhető tevékenységre munkaviszonya, majd a megbízási jogviszony nem jogosította. Amikor az üzletkötő a felperes vonatkozásában eljár, nem biztosítási ügynöki tevékenységet végzett, nem annak kereteit lépte túl, hanem a saját kockázatára ajánlott egy mind a mai napig körül nem írt befektetést. Nem az alperes nevében járt el, csak az alpereshez köthető biankó nyomtatványt (az ismeretlen módon birtokába jutott nyugtatömböt), és az alperes neve által nyújtott pénzügyi,

gazdasági biztonságot használta fel jogszerűtlen tevékenységéhez, ezáltal is erősítve az ügyfelek, köztük a felperes bizalmát. Az üzletkötő tevékenysége az alperes számára nem volt észlelhető, ezáltal elhárítható, és ebben nagyfokú szerepe volt a felperesnek, aki elfogadta, hogy egy ismert, jó nevű biztosítótársaság úgy köt szerződést, hogy arról okiratot (kötvényt) nem állít ki, nem ad elszámolást arról, miként gazdálkodott az átvett pénzüsszeggel a szerződés rendelkezéseinek megfelelően (miként érte el a kifizetett „hozamokat”), milyen számítás eredményezte a kifizetett szolgáltatást, és a nagy összegű kifizetéseket amúgy mindenféle okirati dokumentálás mellett teljesíti.

- [27] Az alperes felelőssége kizárólag az üzletkötő biztosításközvetítői tevékenységéért áll fenn, melynek feltétele a biztosítási szerződés létrejötte. Biztosítási szerződés a felperes és az alperes között nem jött létre. Pusztán az, hogy az üzletkötő munkaviszonya (megbízási jogviszonya) lehetőséget adott egy hihető fedőtörténetre a jogsértő magatartás megvalósításához, az alperes felelősséget nem alapozza meg.
- [28] Tényszerűen az alperest mulasztás terhelte amiatt, hogy a szigorú számadási kötelezettségű nyugtatomb jogosulatlanul az üzletkötő birtokába került, és ezt a tényt csak akkor tárta fel, amikor az üzletkötő tevékenysége miatt az első bejelentések hozzá beérkeztek. A felperes kárát azonban nem ez a mulasztás okozta.
- [29] Mindezek alapján a Kúria arra a következtetésre jutott, hogy a rendelkezésre álló adatok okszerűtlen mérlegelésével jutott a másodfokú bíróság a jogerős ítéletében arra a következtetésre, hogy a felperes káráért az alperest kártérítési felelősség terheli.

Záró rész

- [30] Mivel a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okból jogszabálysértő volt, azt a Kúria - a Pp. 274. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül meghozott határozatával - a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét megváltoztatta, és a keresetet teljes egészében elutasította. Az alperes oldalán az első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárásban felmerült költségről a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján határozott, és a perköltség keretében figyelembe vette az alperes által lerótt fellebbezési és felülvizsgálati illetéket.

Budapest, 2017. június 21.

Dr. Molnár Ambrus s.k. a tanács elnöke, Dr. Madarász Anna s.k. előadó bíró, Dr. Magosi Szilvia s.k. bíró